

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 480/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovvej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 57/2012 a Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cob 31/2013 a sp. zn. 1 Cob 15/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 57/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cob 31/2013 a sp. zn. 1 Cob 15/2020. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadostučinenie 16 500 eur spolu od okresného súdu a krajského súdu, ako aj náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej sporovou stranou konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedeného okresným súdom pod sp. zn. 25 Cb 57/2012. Návrh na začatie konania bol okresnému

súdu doručený 16. marca 2012. Uznesením č. k. 25 Cb 57/2012-70 z 27. augusta 2012 okresný súd povolil odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Sťažovateľka podala proti uzneseniu o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku 3. októbra 2012 odvolanie a 29. októbra 2012 sa vyjadrila k samotnej žalobe. Vec bola predložená odvolaciemu súdu 14. januára 2013. Krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 31/2013-82 zo 6. novembra 2013 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu z 27. augusta 2012. Dňa 25. júna 2014 vyzval okresný súd žalobkyňu na preukázanie pomerov na účel oslobodenia od súdnych poplatkov.

3. Okresný súd vec prerokoval na pojednávaniach 30. januára 2015 a 22. novembra 2017 a následne na pojednávaní 20. decembra 2017 vyhlásil rozsudok č. k. 25 Cb 57/2012-143, ktorým žalobe vyhovel. Sťažovateľka podala proti rozsudku 2. februára 2018 odvolanie. Okresný súd sťažovateľku 19. februára 2018 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. Dňa 5. apríla 2018 sa k odvolaniu sťažovateľky vyjadrila žalobkyňa a 1. augusta 2018 okresný súd zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu, nebolo však doručené úplné (chýbali strany 2 a 4). Dňa 25. júla 2019 okresný súd opätovne zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu a následne 28. januára 2020 vec predložil odvolaciemu súdu, ktorý rozsudkom č. k. 1 Cob 15/2020 z 23. júna 2022 potvrdil napadnuté prvoinštančné rozhodnutie a priznal žalobkyňi voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Spisový materiál bol vrátený okresnému súdu 8. júla 2022. Rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb 57/2012 z 20. decembra 2017 (v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 1 Cob 15/2020 z 23. júna 2022) nadobudol právoplatnosť 27. júla 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka argumentuje, že medzi jednotlivými úkonmi všeobecných súdov bol odstup nie mesiace, ale roky a je podľa nej ústavne neakceptovateľné, aby konanie vo veci samej trvalo viac ako 10 rokov.

5. Sťažovateľka považuje predmet konania za súčasť bežnej agendy všeobecných súdov a zdôrazňuje, že poskytovala súdom potrebnú súčinnosť počas celého konania a žiadnym spôsobom nespomaľovala jeho priebeh. Nečinnosťou všeobecných súdov aj celkovou dĺžkou konania došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nečinnosti a neefektívneho postupu všeobecných

súduv, ako aj celkovej neprimeranej dĺžky napadnutého konania, ktoré nie je do dňa podania ústavnej sťažnosti ako celok právoplatne skončené.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

9. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

10. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

11. Z vyžiadaného spisového materiálu ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 15/2020 z 23. júna 2022 potvrdil napadnuté prvoinštančné rozhodnutie a priznal žalobkyni voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb 57/2012 z 20. decembra 2017 (v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 1 Cob 15/2020 z 23. júna 2022) nadobudol právoplatnosť 27. júla 2022.

12. Ústavný súd konštatuje, že konanie v právnej veci sťažovateľky ako celok trvalo neprimerane dlhý čas a postup predovšetkým okresného súdu nebol optimálny, avšak z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sa sťažovateľka v jeho priebehu sťažovala na zbytočné prietahy. V čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už odvolací súd vo veci meritórne rozhodol verejne vyhláseným rozsudkom z 23. júna 2022, pričom sťažovateľka nenamieta, že by jej termín verejného vyhlásenia nebol náležite oznámený, teda v tomto čase už nemohli všeobecné súdy porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedených skutočností považuje ústavný súd posudzovanú ústavnú sťažnosť za špekulatívnu a jeho meritórne rozhodnutie by nebolo spôsobilé naplniť ciele konania o ústavnej sťažnosti i vzhľadom na skutočnosť, že v čase jej predbežného prerokovania je napadnuté konanie právoplatne skončené, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu